

Sygn. akt V.2 Ka 592/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Monika Maj

w obecności - - -

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2014 r.

sprawy:

M. M. (1)

córki S. i R.

ur. (...) w R.

obwinionej o wykroczenie z art. 51 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 24 lipca 2014 r. sygn. akt II W 233/13

na zasadzie 437 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. wydatkami za postępowanie odwoławcze, obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt V.2 Ka 592/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w Raciborzu uznał M. M. (1) za winną tego, że w dniu 5 kwietnia 2013 r. około godz. 18:00 w R. przy ul. (...) w Markecie „(...)”, poprzez wszczęcie awantury zakłóciła w tym miejscu porządek publiczny tj. wykroczenia z art. 51 § 1 kw i za to na podst. art. 51 § 1 kw w zw. z art. 20 § 1 kw i art. 21 § 1 kw wymierzył jej karę 1 miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Sąd zwolnił obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania.

Apelację od tego wyroku wniosła obwiniona M. M. (1) zaskarżając wyrok w całości zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia polegający na nie daniu wiary

wyjaśnieniom obwinionej co do przebiegu zdarzenia, danie wiary zeznaniom świadków – pracowników marketu. Zarzuciła również obrazę przepisów postępowania a to art. 5 § 2, 7, 170 § 1 kpk w zw. z art. 8 kpw. W oparciu o w/w zarzuty obwiniona M. M. (1) wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obwinionej nie zasługuje na uwzględnienie. W swojej apelacji obwiniona zarzuca sądowi I instancji przede wszystkim naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów a to przepisów art. 8 kpsw i art. 7 kpk. Jednak sąd rejonowy analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazał na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie dał wiary innym dowodom w tym wyjaśnieniom obwinionego. To, że w niniejszej sprawie sąd rejonowy dokonał oceny zebranego materiału dowodowego (do czego zresztą był zobowiązany) w żaden sposób nie może prowadzić do zarzutu, że ocena tych dowodów była dowolna a nie swobodna. Nie trafny również okazał się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Powyższe zarzut byłyby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Apelacja obwinionej stanowi polemikę z ustaleniami sądu I instancji, obwiniona omawia w apelacji zeznania poszczególnych świadków, dokonuje ich oceny oraz ustala sama stan faktyczny w dniu zdarzenia. Nie trafny okazał się zarzut podniesiony w apelacji, że sąd oddalił wniosek dowodowy w postaci przesłuchania świadka R. L.. Jak wynika z zeznań świadka M. M. (2) w/w świadek nie był obecny podczas drugiej interwencji funkcjonariuszy policji w tym czasie siedział w biurze. Słusznie zatem sąd rejonowy oddalił wniosek obwinionej w tym zakresie skoro R. L. nie był świadkiem zdarzenia. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Ponieważ apelacja obwinionej skierowana jest do całości wyroku obowiązkiem sądu odwoławczego jest ocenienie czy wymierzona obwinionej kara właściwie ocenia stopień winy i społecznej szkodliwości. Wymierzonej obwinionej kary 1 miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym nie można uznać za rażąco surowej, mając na uwadze, że obwiniona jest osobą bezrobotną. Wskazany przez sąd rejonowy stopień społecznej szkodliwości wykroczenia, stopień zawinienia, powoduje iż powyższa kara w pełni odpowiada dyrektywom z art. 33 kw. Z tych też względów Sąd Okręgowy nie podzielając zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obwinionej utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk.